

DVĚ

Když jsem se probudila, bylo všechno jako v mlze. Nic nedávalo smysl a záda mě pekelně bolela. Zaprotestovala, když jsem se narovnála z klubička, ve kterém jsem byla schoulená, a projely mnou křeče. Málem jsem zařvala, ale přitiskla jsem si dlaň na ústa, abych zvuk ztlumila. Nesměla jsem dělat hluk. Šestý smysl okamžitě naskočil, ale pak jsem svráстила čelo, protože za mými zády se ozývaly různé zvuky. Hrnc bouchl o pánev a ozvalo se syčení, jak se něco smažilo, což rychle přehlušila kletba, a pak se spustil požární alarm.

Převalila jsem se a zjistila, že ležím na půlce matrace, odtažené do kouta obývacího pokoje. Vykoukla jsem přes dvě pohovky před sebou, které mi vytvořily kout na spaní, a vzpomněla jsem si.

Jsme u Bena.

Mallory křičela a plakala. Mallory byla znásilněná.

Žuchla jsem zpátky na matraci. Jeremy Dunvan.

Šířila se ve mně panika, ale pak se rozlétly dveře bytu. Lekla jsem se a zaječela. Ještě jsem křičela, když se dveře zabouchly a někdo vbíhal do obývacího pokoje. A i když jsem viděla, že je to přítel, nemohla jsem přestat křičet.

„Jeremy.“

Strašil mě vlastní hlas. Znovu se vrátilo prásknutí pistole a zase jsem v ruce ucítila zpětný náraz.

„Musíš být zticha. Někdo tě uslyší.“

S úzkostným zajíknutím jsem zavřela pusu a klesla zpátky. V předklonu jsem zabořila hlavu do polštáře. Narůstal ve mně další výkřik. Co jsem udělala s tou pistolí? Panebože. Existuje důkaz. Nemůžu si vzpomenout, kam jsem ji dala.

Mého ramene se dotkly něžné ruce. „Emmo.“

Uslyšela jsem Amandin hlas, jeden z mála, kterým jsem důvěřovala. Klekla si vedle mě a objala mě. „No tak. Hlavu vzhůru.“ Vsunula mi prst pod bradu a zvedla mi hlavu. Lapala jsem po vzduchu, ale nemohla jsem dýchat. Celé tělo se mi zlomilo dopředu a začala jsem se bouchat do hrudníku. V hrudi mi vířila panika. Dusila mě. Panebože. Ta pistole.

Plesk!

Hlavu mi to hodilo doleva, ale vůbec jsem necítila pálení po dopadu její ruky. Stačilo to, abych se vzpamatovala a mohla zase začít dýchat. Cítila jsem, jak se mi tep zpomaluje, vrátila jsem se pohledem k Amandě a popadla ji za lokty. „Děkuju.“

Shrnula si blond vlasy z čela a usmála se. Byl to vlídný úsměv, ale nevadilo mi, že pramení ze soucitu. Popadla jsem ji a držela vši silou. Neměla vůbec představu, nemohla mít, ale byla u mě. Přerývaně jsem nabrala dech.

„Amando.“ Ben se zastavil ve dveřích mezi kuchyní a obývacím pokojem. Měl kolem pasu ovázanou bílou zástěru a byl do půl těla nahý. Džíny, které měl vespod, byly zmačkané a s trhlinami na kolenou. Vypadaly, jako by v nich spal, ovšem pak jsem uviděla šmouhy od slz na jeho hrudi a došlo mi, že v nich opravdu spal. Objímal v noci Mallory.